

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3377/2022. (VII. 25.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Kfv.I.35.360/2019/5. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó jogi képviselője (dr. Pál Péter ügyvéd) útján a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 46.K.30.825/2017/42. számú ítélete, valamint a Kúria Kfv.I.35.360/2019/5. számú ítélete ellen nyújtott be alkotmányjogi panaszt és kérte annak alaptörvény-ellenessége megállapítását és megsemmisítését az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján. Az indítványozó álláspontja szerint a támadott végzés sérti az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdését, valamint XXVIII. cikk (1) bekezdését.
- [2] Az ügy előzménye, hogy az indítványozónál a Nemzeti Adó- és Vámhivatal (a továbbiakban: NAV) Északbudapesti Adó- és Vámigazgatósága (a továbbiakban: elsőfokú adóhatóság) 2010-2013 közötti időszakra vonatkozóan személyi jövedelemadó és százalékos egészségügyi hozzájárulás adónem ellenőrzést folytatott le és megállapította, hogy az indítványozó munkaviszonnyal nem rendelkezett, személyi jövedelemadó bevallásokat nem nyújtott be. 2011. április 11-én egy korlátolt felelősségű társaságot alapított, amelynek három alkalommal nyújtott kölcsönt, amit a kft. visszafizetett a részére. A kérdéses időszakban az indítványozó különböző gépjárműveket vásárolt és értékesített, valamint életvitelével a szokásos megélhetési kiadások merültek fel. Az elsőfokú adóhatóság megállapította, hogy az indítványozó adómentes, bevallott, bevallási kötelezettség alá nem eső, de megszerzett jövedelmének együttes összege nincs arányban az életvitelére és vagyongyarapodására fordított kiadásaival. Az elsőfokú adóhatóság erre tekintettel az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (a továbbiakban: Art.) 109. § (1) bekezdése alapján az adó alapját becsléssel állapította meg, valamint azt is, hogy az indítványozó a becsléssel megállapított adóalaptól való eltérést hitelt érdemlő adatokkal nem tudta igazolni. A másodfokon eljáró NAV Fellebbviteli Igazgatósága 2061271949. számú határozatával az elsőfokú adóhatóság döntését helybenhagyta.
- [3] Az indítványozó keresetet nyújtott be a másodfokú adóhatósági határozat bírósági felülvizsgálata iránt. Az ügyben eljáró Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 46.K.30.825/2017/42. számú ítélete a keresetet elutasította. Megállapította, hogy az indítványozó nem tett eleget az őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek, ezért az általa támadott tényállásrészek kapcsán az adóhatóság által feltárt bizonyítékok mérlegeléséből következő megállapításokat nem tudta megdönteni. Az indítványozó által értékesített gépjárművek értékének megállapítása érdekében a bíróság lefolytatta az indítványozó által felajánlott tanúbizonyítást, s a közigazgatási eljárásban beszerzett bizonyítékokkal együttesen újraértékelté annak eredményét, és arra a következtetésre jutott, hogy a tanúvallomások nem alkalmasak a közhiteles nyilvántartások és okiratok által igazolt, a hatósági eljárásban megállapított tényállás módosítására. Továbbá az egyik gépjármű vonatkozásában azt állapította meg, hogy az indítványozó elállt a tanúbizonyítási indítványától, míg egy másik gépjármű értékének vizsgálata kapcsán a bíróság az indítványozó által megjelölt tanú a szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg, elővezetése sikertelen volt, ezért annak meghallgatását mellőzte, és a közigazgatási hatósági eljárásban beszerzett bizonyítékok alapján döntött.
- [4] Az indítványozó felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, ami alapján a Kúria Kfv.I.35.360/2019/5. számú ítélete hatályában fenntartotta a támadott ítéletet. Az indítványozó szerint a támadott ítélet téves volt, mivel álláspontja szerint a tanúvallomások alkalmasak lettek volna álláspontja alátámasztására, mivel a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 195. § (6) bekezdése alapján közokirattal szemben is helye van ellenbizonyításnak. Vitatta a támadott bírósági ítéletet amiatt is, hogy a meg nem jelent tanú későbbi meghallgatását mellőzte, és fényképeket, dokumentumokat csatolt annak igazolására, hogy a tanú nem volt megjelenésre képtelen állapotban. Álláspontja szerint a bíróság döntése ezzel elzárta őt a bizonyítás lehetőségétől.

Ezen kívül feladóvevények másolatát csatolt annak igazolására, hogy az egészségügyi hozzájárulási adót megfizette. A Kúria megállapította, hogy az elsőfokú bíróság helyesen mérlegelte a bizonyítékokat, illetve eljárása során a jogszabályoknak megfelelően járt el, amikor „a többször megidézett és az elővezetés ellenére meg nem jelent tanú további meghallgatásától eltekintett” és az indítványozó „erre irányuló bizonyítási indítványát elutasította”. Mellőzte ugyanakkor a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 46.K.30.825/2017/42. számú ítélete azon megállapítását, amely a kérdéses tanú (2019. február 11-én kelt) írásbeli vallomására utal, mivel az a tárgyalás berekesztését követően érkezett és került rögzítésre. Rámutatott, hogy a tárgyalás berekesztése után további bizonyítás felvételének, iratok, bizonyítékok figyelembevételének nincs helye. Nem volt jogszálysértő az elsőfokon eljáró bíróság azon intézkedése, hogy a meghallgatni kért, de az elővezetés ellenére meg nem jelent tanút végzéssel nyilatkozattételre hívta fel, az ugyanis „az elővezetéssel kapcsolatos mulasztásának igazolására szolgált, amelynek az elővezetés költségeinek viselése tárgyában van jelentősége”. Ezen kívül rögzítette a Kúria, hogy a felülvizsgálati eljárásban csatolt feladóvevények és dokumentumok figyelembevételére nincs lehetőség.

- [5] 2. Az indítványozó ezt követően terjesztett elő alkotmányjogi panaszt.
- [6] Ebben kifejtette, hogy a közokirattal szemben is helye van ellenbizonyításnak. Az indítványozó hivatkozott az egyik tanúnak az elsőfokú bírósági eljárásban (2019. február 11-én) kelt írásbeli nyilatkozatára. Az indítvánnyal támadott határozat azt rögzítette, hogy a kérdéses tanú az ügy érdemében nem tud nyilatkozni, mivel az indítványozót nem ismeri. Az indítványozó kifejtette, hogy az egyik gépjármű vételárára vonatkozóan tudott volna vallomást tenni, illetve hogy a nyilatkozat szerint az ügyet – és nem az indítványozót – nem ismeri a kérdéses tanú. Az indítványozó szerint a tanúvallomás írásbeli tanúvallomással is pótolható lett volna. Ezért a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítélete megsértette az indokolási kötelezettséget, mivel nem tért ki arra, hogy a Pp. mely rendelkezése nem teszi lehetővé az írásbeli nyilatkozat tanúvallomásként történő elfogadását. Hivatkozott az indítványozó továbbá arra, hogy a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítélete alakszerű határozattal nem utasította el az általa előterjesztett bizonyítási indítványt, ugyanakkor az eredménytelenül idézett tanút pénzbírság és az elővezetés költségeinek megtérítésére kötelezte végzésével.
- [7] Az indítványozó utalt az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésére és XXVIII. cikk (1) bekezdésére, valamint az 19/2015. (VI. 15.) AB határozatra, idézve a határozat két bekezdését, amely a fél bizonyítékok előadására és érvényesítésére vonatkozó lehetőségének vizsgálatáról szól a tisztességes eljáráshoz való jog körében. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésével összefüggésben arra utalt, hogy a tisztességes eljáráshoz való jog irodalma jelentős, köszönhetően nemzetközi jogi szabályozásának és a strasbourgi bírósági döntéseknek, illetve arra, hogy „az ésszerű időn belül történő elbírálás követelményét is” magában foglalja.
- [8] 3. Az Alkotmánybíróság elsőként azt vizsgálta, hogy az alkotmányjogi panasz megfelel-e az érdemi vizsgálat törvényi feltételeinek. Az Alkotmánybíróság az indítvány vizsgálata alapján megállapította, hogy az nem felel meg a határozottság követelményének [Abtv. 52. § (1b) bekezdés *b*) és *e*) pont], mivel nem tartalmaz indokolást arra nézve, hogy a támadott végzés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel. Az indítvány csupán megemlíti az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdését, de nem tartalmaz semmilyen indokolást arra nézve, hogy a Kúria támadott döntése (vagy az eljárás során hozott bármely döntés) milyen okból sérti a megjelölt alaptörvényi rendelkezést.
- [9] Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése kapcsán az indítvány idéz néhány alkotmánybírósági döntést, de nem fejt ki, hogy ezek mennyiben és milyen összefüggésben támasztják alá a támadott bírósági döntések alaptörvény-ellenességét. Az indítvány arra látszik hivatkozni, hogy a bíróság az indokolási kötelezettségének nem tett eleget, illetve tévesen alkalmazta a Pp. egyes rendelkezéseit, ugyanakkor az idézett határozat-részletek a bizonyítékok előadására és érvényesítésére vonatkoznak. Utal az indítványozó továbbá az ésszerű időn belül történő elbírálásra, de ez esetben is a támadott döntéssel való összefüggés feltárása nélkül.
- [10] Az indítvány nem felel meg a határozottság követelményének amiatt sem, mert bár a Kúria Kfv.I.35.360/2019/5. számú ítélete ellen terjesztette azt elő, indítványában lényegében csak a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 46.K.30.825/2017/42. számú ítéletére, illetve eljárására hivatkozott. A Kúria döntésével szemben kizárólag annyiban fogalmazott meg kifogást (egy zárójeles mondattal), hogy a Kúria tévesen értékelt a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság eljárását (nevezetesen, hogy a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság elutasította az indítványozó bizonyítását). A Kúria döntésével összefüggésben az indítvány nem mutatta be az indítványban megjelölt alaptörvényi rendelkezések sérelmének mibenlétét.

- [11] Vagyis az indítvány egyik hivatkozott alaptörvényi rendelkezés vonatkozásában sem nem jelölte meg alapjog-sérelem lényegét, és nem indokolta azt. Nem mutatta be alkotmányos érvekkel, hogy az Alaptörvény felhívott rendelkezéseinek sérelme és a támadott ítélet között milyen logikai kapcsolat van, az ítélet miért és mennyiben okozzák e rendelkezések sérelmét.
- [12] Az Alkotmánybíróság jelen ügyben is hangsúlyozza: „Indokolás hiányában a kérelem nem felel meg határozottság Abtv. 52. § (1b) bekezdésében írt követelményének, annak elbírálására nincs lehetőség. Az Alaptörvény egyes rendelkezéseinek pusztá felsorolása ugyanis nem ad kellő alapot az alkotmányossági vizsgálat lefolytatására” {34/2014. (XI. 14.) AB határozat, Indokolás [212]}.
- [13] Az indítvány ezért nem felel meg az Abtv. 52. § (1b) bekezdés *b)* és *e)* pontjában foglalt feltételnek.
- [14] Az Alkotmánybíróság megjegyzi: az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint nem vizsgálja, hogy a bírói döntés indokolásában megjelölt bizonyítékok és megjelenő érvek megalapozottak-e, a jogalkalmazó helytállóan értékelte-e ezeket a bizonyítékokat és érveket, illetve a konkrét ügyben a bírói mérlegelés eredményeként megállapított tényállás, valamint az abból levont következtetés megalapozott-e {lásd például: 3095/2021. (III. 12.) AB végzés, Indokolás [26]}. „Sem a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga, sem a diszkrimináció tilalma nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti »szuperbíróság« szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]–[15]}. Önmagában az, hogy az indítványozó a bírói döntést megalapozatlannak, magára nézve sérelmesnek tartja, és úgy véli, hogy az eljáró bíróságnak másként kellett volna döntenie, a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyének megalapozására nem elegendő.
- [15] 4. A fentiek szerint az alkotmányjogi panasz nem felel meg Abtv. 52. § (1b) bekezdés *b)* és *e)* pontjában írt feltételeknek, ezért azt az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1)–(3) bekezdése alapján eljárva, az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *h)* pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2022. július 12.

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
tanácsvezető, előadó alkotmánybíró

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Salamon László s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szívós Mária s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1955/2019.

